

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr.Daróczy István jogtanácsos által képviselt Ferencvárosi Önkormányzat (Budapest, Bakáts tér 14.) felperesnek a dr.Varga László jogtanácsos által képviselt Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság (Budapest, Margit krt. 85.) alperes ellen közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 7.K.33.099/2005. számon megindított és a Fővárosi Ítéltábla 2006. november 8. napján meghozott 4.Kf.27.498/2006/5. számú ítéletével befejezett perében - amely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a dr.Nagy Orsolya ügyvéd által képviselt Zrt. beavatkozott - a jogerős ítélet ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott helyen és napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Ítéltábla 4.Kf.27.498/2006/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek és a beavatkozónak 20.000-20.000 (húszezer-húszezer) forint felülvizsgálati eljárási perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az alperes a 2005. július 13-án meghozott D-416/9/2005. számú határozatával az ajánlatkérő felperes „Budapest, IX.ker. lakóépület részleges felújítási munkái” tárgyú közbeszerzési eljárása ellen benyújtott jogorvoslati kérelemnek helyt adott és megállapította, hogy az ajánlatkérő megsértette a közbeszerzésekről szóló 2003. évi CXXIX. törvény (a továbbiakban: Kbt.) 252. §-ára és a 62. § /1/ bekezdés b/ pontjára figyelemmel a 88. § /2/ bekezdés b/ pontját, ezért az ajánlatkérőnek a kérelmező kizárására vonatkozó döntését megsemmisítette. Határozata indokolásában

tényként állapította meg az alperes, hogy a beavatkozó húsz lakás és egyéb bérlemény felújítását, illetve átalakítását, tizenegy új lakás kialakítását vállalta abban a szerződésében, amelyet 1998. október 18-án az Kft-vel kötött meg. A beavatkozó által becsatolt referenciaigazolás tartalmát a megrendelő Kft. határozta meg, amelyet az eljárás során nyilatkozataival megerősítette. Az alperes álláspontja szerint a referencianyilatkozatban foglaltak miatt a közbeszerzési eljárásban hamis adatszolgáltatás a kérelmezővel szemben a becsatolt okirati bizonyítékok alapján nem állapítható meg, így az ajánlatkérő felperes jogsértően zárta ki a beavatkozót az eljárásból. Utalt arra is az alperes, hogy más jogágak körébe tartozik az okiratokban foglaltak tartalmának vizsgálata, esetleges nem valós tényekre történő hivatkozása miatti általános jogkövetkezmények érvényesítése. A Döntőbizottság nem rendelkezik általános hatáskörrel az okiratok vizsgálatára vonatkozóan, azokat csak a közbeszerzési eljárás aspektusából vizsgálhatja.

A felperes keresetében kérte az alperes határozatának bírósági felülvizsgálatát.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítélete indokolásában a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján tényként állapította meg, az alperes határozatában helyesen utalt arra, hogy az ajánlati felhívás alkalmassági feltételének az alperesi beavatkozó függetlenül attól, hogy hány lakásossá történt az átalakítás, megfelelt, hiszen húsz lakásból álló épület felújítására kötött szerződést és ezen munkákat el is végezte. Az eredetileg engedélyezett tervek módosítása később történt a hét lakás kialakítására. Az átadás-átvétellel kapcsolatos jegyzőkönyv nem tartalmazta azt, hogy az alperesi beavatkozó hány lakást adott át, állította, hogy tizenegy lakást, majd a Kft. végezte el a hét lakássá való átalakítást. Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy nincs ellentmondásban a felperes által hivatkozott közokiratok (építési-és használatbavételi engedélyek) adattartamával. Helytállónak tekintette a bíróság azt az alperesi megállapítást, hogy a bizonyítékokból nem lehet azt a következtetést levonni, hogy hamis adatszolgáltatás történt. A felperes feladata lett volna a perben, hogy a Pp. 164. § /1/ bekezdésének megfelelően bizonyítsa, hogy az alperes a tényállást nem megfelelően tisztázta, megsértette az 1957. évi IV. törvény (a továbbiakban: Áe.) 26. §-ának /1/ bekezdését.

A felperes fellebbezése folytán a másodfokú bíróság ítéletével helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felek által nem vitatottan és a Budavári Önkormányzat által igazoltan, a beavatkozó húsz lakás és egyéb helyiségből álló 1120 m² alapterületű épület teljes felújítási, átalakítási és restaurálási munkálatait vállalta, a referenciát az építtető állította ki. A kiállított referenciaigazolással akkor valósult volna meg a hamis adatközlés

az ajánlati felhívásban foglaltak értelmében a Kbt. 4. §-ának 9. pontja szerint, ha a lakóház felújítását nem a beavatkozó végzi, illetve a felújított lakóépület tíznél kevesebb lakást foglalt volna magában, miután az alkalmasság igazolására a felperes legalább egy tízlakásos lakóépületre írta elő a felújítási referenciát és nem legalább tíz felújított lakásra. A befejezett és átadott lakások eltérnek az ajánlati felhívásban meghatározott alkalmassági igazolási feltételtől, ennek ellenére hamis adatközlés nem valósult meg, hiszen az építtető kérelmére több alkalommal az Országos Műemlékvédelmi Hivatal engedélyezte a módosított építési terveket. Az építtető tizenegy lakás felújítását igazolta a referencialevélben, ez pedig megfelel a módosított építési engedélynek, ettől eltérő építkezést a kivitelezés során az építésügyi hatóság nem állapított meg. A közbeszerzési eljárás szempontjából irreleváns, hogy az építési munkák teljes befejezése előtt az építtető újabb tervmódosítás alapján kezdeményezett engedélyezési eljárást, mely végül hét lakás használatbavételének engedélyezéséhez vezetett. A közbeszerzési eljárás szempontjából az alkalmasság igazolására előírt feltételeknek a beavatkozó eleget tett azáltal, hogy több mint tízlakásos lakóépület felújítási, átalakítási és restaurálási munkálatok 2000. évben történt átadásának minősítéséről a megrendelőjétől a referencialevelet mellékelte. Sem a kibocsátó személyével, sem pedig minősítésével kapcsolatos hamis adatközlés nem volt megállapítható, kizárása az eljárásból jogszerűtlenül történt.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte annak hatályon kívül helyezését. Az eljárás bíróságok ítéletei a Pp. 1. §-ának, 3. § /2/ bekezdésébe, /5/ bekezdésébe, 8. § /3/ bekezdésének b/ pontjába, 164. §-ának /1/ bekezdésébe, 195. § /1/ és /6/ bekezdéseibe és 196. §-ának /1/ bekezdésébe ütközően jogszabálysértőek, mert a bíróságok e rendelkezéseket figyelmen kívül hagyva hozták meg döntéseiket. Az alperes határozata az Áe. 26. §-ának /1/ bekezdését sérti. Előadta, hogy a dokumentumokból, közokiratokból egyértelműen megállapítható, hogy hét lakás készült el. A jogerős, módosított építési engedélyt 1999-ben adta ki az építésügyi hatóság, amely már az eredeti engedélyben meghatározott tizenegy lakás számának csökkentését engedélyezte, tehát az alperes és az eljárás bíróságok figyelmen kívül hagyták azt a tényt, hogy 1999-ben már megkezdődött a hét lakás kialakítása, miután építési munkát csak jogerős építési engedély birtokában lehet végezni. A használatbavételi engedély mint közokirat hét lakás kialakításáról, átadásáról és használatbavételéről szól, az alperesi beavatkozó az általa becsatolt teljes bizonyító erejű magánokirattal viszont tizenegy lakás beavatkozó általi végleges elkészítését és átadását kívánta igazolni. A Pp. 196. § /1/ bekezdése szerint, miután ellenbizonyítás nem történt és az okirat valódiságát sem vonta kétségbe senki, a magánokiratban foglalt nyilatkozatot el kell

fogadni mint a valóságtól eltérően közölt adatot, míg az alperes a magánokiratot mint a valóságot bizonyító tényt fogadta el és a valóságot ténylegesen bizonyító közokiratot figyelmen kívül hagyta. A pályázati kiírás szerint csak a 2000. január 1. után elkészült referenciamunka vehető figyelembe, amely azonban nem tizenegy lakás, hanem csak hét újonnan kialakított és nem felújított lakás. Az alapeljárásban az alperes a döntését egyoldalúan csak a beavatkozó által becsatolt magánokiratra alapította, amely tartalmát tekintve ellentétes a közokirattal, ezért döntése iratellenes. Az alperes és az eljáró bíróságok elmulasztották a bizonyítékok egyenként és összességében történő vizsgálatát, figyelmen kívül hagyva a Pp. 3. § /5/ bekezdését, amely szerint ha az ellenkezőjét nem bizonyítják, a közokirat tartalmát és a teljes bizonyító erejű magánokiratban foglalt nyilatkozatot el kell fogadni és e körben a bíróságot nem illeti meg a mérlegelési lehetőség. Az eljáró bíróságoknak a közokiratok adataiból meg kellett volna állapítaniuk, hogy 2000. szeptemberében hét lakás került átadásra, amelyet az alperesi beavatkozónak ismernie kellett, és ha meg is történt a tizenegy lakás kialakítása, az 1999-ben a jogerős módosított építési engedély kiadását megelőzően történhetett. Tehát 2000. január 1-jét követően a beavatkozó nem végezhetette el a tizenegy lakás kialakítását. Nem felel meg a valóságnak, hogy a lakások 2000. január 1-je után készültek el, arról a beavatkozó tudomással bírt, tehát az általa közölt adat ily módon is megvalósítja a hamis adatszolgáltatást, ezért a felperes jogszerűen zárta ki a közbeszerzési eljárásból.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Előadta, hogy a felperes ajánlatkérőnek e körben tett előírása szerint az alkalmasság igazolására egy legalább tíz lakásos lakóépület felújítási referenciával kellett rendelkeznie, és nem legalább tíz felújított lakásra vonatkozóval. Összességében tehát az ajánlatkérő referenciaigazolási elvárása nem a felújított lakások számára, hanem a többlakásos lakóépület felújítására vonatkozott.

A beavatkozó mindenben osztva az alperes álláspontját kérte a jogerős ítéletet hatályában fenntartani.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság a rendelkezésre álló iratokból megállapította, hogy a Fővárosi Ítéltábla a helyesen feltárt tényállás alapján, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, hogy a perbeli közbeszerzési eljárásban a beavatkozó nem szolgáltatott hamis adatot. A Legfelsőbb Bíróság mindenben osztja a jogerős ítélet indokolásában kifejtett jogi álláspontot.

A felperes ajánlati felhívásában referenciaként legalább tíz lakásos lakóépület felújítását írta elő. A beavatkozó húsz lakásos épület felújítását jelentette be, melyben tizenegy, majd módosítás folytán hét lakás kialakítására volt kiadott építési engedély.

A felperes a húsz lakásos épület felújítását elvégezte, és nincs jogi jelentősége annak, hogy végezetül hét lakás került átadásra. A másodfokú bíróság a felülvizsgálati kérelemben megjelölt Pp. rendelkezéseket nem sértette meg, mivel megalapozott és helytálló jogi álláspontja alapján a releváns tényeket vette figyelembe döntése meghozatalánál.

A Legfelsőbb Bíróság is kiemeli, hogy - szemben a felperes felülvizsgálati kérelmében állítottakkal - nem a bíróság, hanem a felperes terjesztette ki a kiírását legalább tíz lakásos épület felújításáról, tíz lakás felújítására. A beavatkozó által bejelentett húsz lakásos épület felújításának tényét nem változtatta meg az, hogy tizenegy vagy hét lakás került átadásra.

Mindezek alapján a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának /3/ bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 78. §-ának /1/ bekezdése alapján kötelezte a Legfelsőbb Bíróság az alperes és a beavatkozó felülvizsgálati eljárási perköltségének a megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a felperes teljes személyes illetékmentessége folytán az állam viseli (6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a).

Budapest, 2007. december 4.

**Dr. Kozma György sk. tanácselnök, Dr.Kárpáti Zoltán sk. előadó
bíró, Dr.Kovács Ákos sk. bíró**

A kiadmány hitelélül:

bírósági írnok